

Equips de Matrimonis

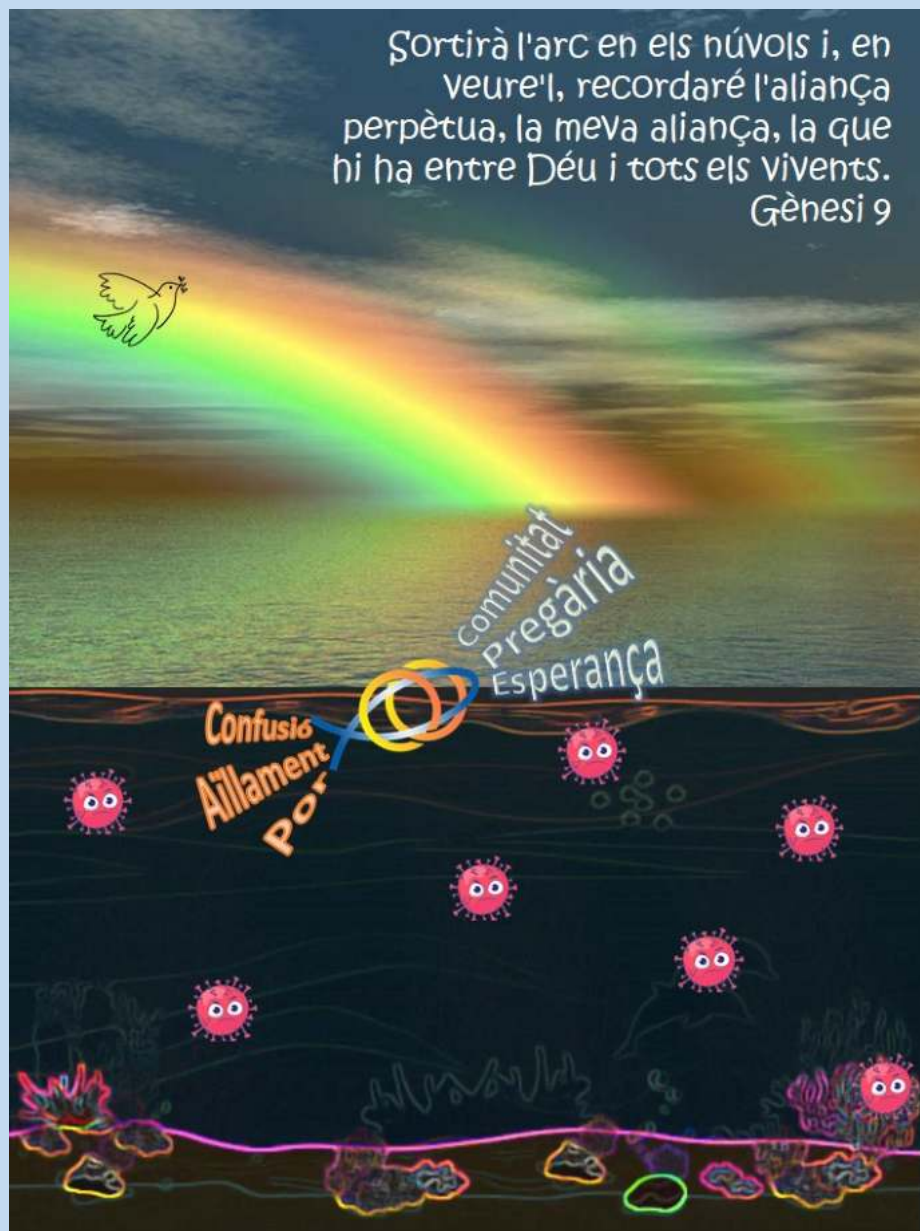

Mare de Déu

Número 140

Publicació dels EMD de Catalunya i Menorca

Estiu 2020

» Sumari

3 Editorial

/ Fortalesa davant del confinament

4/7 Veu de l'Equip Responsable

/ La fortaleza dels Equips de la Mare de Déu, en temps difícils
/ L'arc de Sant Martí, aliança de Déu

8/11 Lletra de l'ERI

/ Carta de Abril de 2020
/ Abril de 2019

12/24 Vida del Moviment:

/ El camino iniciado en el equipo, una ayuda en esta crisis
/ La ràdio del confinament
/ Com ens hem d'esforçar a ser
/ Equipos en confinamiento
/ La pregària d'una nit d'hivern
/ Pregària sobre el tema "Fragilitats: cultura actual i desigualtats socials"
/ Vivències en temps de la pandèmia de la Covid-19

19/22 La nostra revista es vol adaptar als nous temps...

26 Notes del Secretariat

27/29 Pare Caffarel

/ Una invenció d'amor

30/31 Veu dels Equips

/ In memoriam

32/33 Pensaments per créixer

34 Pregàries al vent

34/35 Llibres

/ Tots els camins, de Joan. F. Mira

36 Conte

/ Conte del bambú

37 Crítica de cinema

/ Els dos Papes (The two Popes, 2019, Netflix)

38 Tweets del Papa Francesc

Disseny de la portada a càrrec d'Agustín Labrador.

Publicació dels EMD de Catalunya i Menorca

» Edita:

EMD de Catalunya i Menorca
Edifici de la Parròquia de Sant Isidor
C/ Urgell, 176, 2n 08036 Barcelona
Tel. 934 675 551
secretariat@emd-cm.cat
www.emd-cm.cat

Horari del Secretariat:
Dimarts de 10 a 12 h

Compte corrent EMD ('la Caixa'):
ES19 2100 0832 6102 0030 1580

» Responsables EMD:

Catalunya i Menorca:
Agustín Labrador i Victoria García
victagus@gmail.com
responsables.regionals@emd-cm.cat

» Equip de revista:

Lourdes Gabarron
Xavier Aixendri i Maria Lluïsa Muñoz
Xavier Pérez i Meritxell Plana
Joan Vergé i Conxita Giró

» Per a publicacions:

revista@emd-cm.cat
joan.verge@josoc.cat

» Disseny i impressió:

Publicitat Tafari, S.L.
Tel. 977 881 050
eltafani@eltafani.com
Dipòsit legal: B-19764-1981

Núm. 140 - ESTIU 2020

» *Fortalesa davant del confinament*

Aquesta primavera hem viscut un temps estrany, una mena de parèntesi en el curs natural de les nostres vides. La COVID-19, un nom que hem après molt bé, ens ha obligat a recloure'ns dins de les nostres cases. A canviar d'hàbits i de costums. Es van tancar fins i tot les esglésies i molts tipus d'establiments comercials. Només van restar oberts els imprescindibles per viure, com ara els de comestibles o les farmàcies. I quan a la fi hem sortit d'aquesta forçada reclusió, hem hagut de circular pels carrers amb mascaretes, com en un forçat ball de màscares.

Aquella reclusió forçada ha estar especialment dura per a la gent gran, avis i sobretot àvies que viuen sols, o en residències, que no van tenir el consol de la presència dels fills i nets si no era a través de mòbils o d'Internet. Sense poder abraçar-se ni fer-se un petó o una moixaina.

I com han viscut els EMD aquesta crisi? Alguns -ja heu pogut veure el testimoni de la gent de Menorca-, amb ganes de fer coses, de muntar trobades virtuals, de fer equip tot i les circumstàncies. Però no tot va estar recloure's en el propi equip, molts equipistes d'arreu van estar a primera línia, treballant a Càritas o al Banc d'Aliments. Mirant de ser útils als altres.

També hi ha hagut equips que van rebre la visita de la pandèmia. I molts, gràcies a Déu, se'n van sortir. A d'altres se'ls ha mort algun membre de l'equip, de coronavirus o d'altres malalties. I no han pogut rebre el condol directe dels seus familiars i amics, de la gent del seu equip; alguns han hagut d'esperar molt abans no els retornessin les cendres del seu familiar per poder-li fer un funeral adequat. Tot es va trastocar.

No obstant, tots hem tingut la força que ens dona saber-nos fills estimats de Maria, la Mare de Déu sota la invocació de la qual es van fundar els Equips. Ella ens ha donat força per resistir el temporal. I a Ella especialment ens hem encomanat.

Deien que sortiríem més forts i responsables d'aquesta epidèmia, tant de bo sigui així. Ara arriba una crisi econòmica, i, segur, que tots hi posarem el coll per ajudar qui convingui, com sempre hem fet. I que també mirarem la natura amb uns altres ulls, més amorosos, més respectuosos, tal com demana el Papa Francesc. Ens hi va el futur de la Humanitat.

» *La fortalesa dels Equips de la Mare de Déu, en temps difícils*

¡Quantes coses s'han posat en relleu durant tot aquest temps de la COVID-19!

Moltes han sigut les activitats que acostumàvem a fer al llarg de la setmana, que s'han hagut d'aturar, ajornar, o aprendre a realitzar d'una altra manera.

De ser uns grans activistes que no sabíem estar una estona parats a casa, amb la família, llegint, meditant, resant..., molts de nosaltres hem hagut de tancar-nos setmanes o mesos. Un virus tant petit que es necessiten aparells especials per poder-lo detectar, ha provocat una transformació social, cultural, econòmica, com no s'havia vist mai, ni es preveia.

El cop fort va resultar el tancament gairebé absolut: no poder anar al treball, alguns havien de fer-ho telemàticament, no poder sortir de casa, tancar les escoles, les esglésies, els bars, els espectacles de tota mena. La por a poder contreure el "virus", la constatació que diferents persones quedaven infectades, i algunes arribaven a morir.

Els carrers i les places es van quedar buides. Es produeix un fort sotrac en el nostre entorn familiar, social i personal. I la qüestió no s'ha acabat, tenim el perill de rebrots de contagi.

No es pot perdre l'esperança, i moltes són les persones que creuen que quan aquesta pandèmia s'acabi, podrem tornar a viure com abans, refent-nos

econòmicament i socialment, com si res no hagués passat. Una trista realitat com d'altres que han succeït al llarg de la història: epidèmies, guerres...

També hi ha qui creu que tot plegat és com un toc d'atenció per començar a viure d'una altra manera. No es pot abusar de la natura i els seus recursos, no podem viure com si solament fóssim màquines per produir i consumir, i diuen: esporuguits, NO; però més reflexius i vigilants, SÍ.

Aquesta realitat, i les seves conseqüències ens afecten a tots nosaltres, com a cristians i membres dels Equips de la Mare de Déu. Tots sabem que hi ha qüestions que no podem descuidar de cap manera: la fe, l'esperança, l'amor, la família, els amics, els més necessitats i en el nostre cas, els Equips de la Mare de Déu.

La fidelitat i la fortalesa d'una persona es manifesta quan sorgeixen dificultats, i com té cura de les qüestions que considera fonamentals. En bona part així ha succeït:

- ✓ Hem tingut més cura de la família, dels amics, ens hem agermanats més.

- ✓ S'ha millorat l'acció social i caritativa: Càritas, repartir aliments...

- ✓ S'han tancat les esglésies, però a moltes llars s'ha constituït com una petita església on es pregava i es seguien les celebracions per mitjans telemàtics.

- ✓ Molts Equip de la Mare de Déu han fet reunions "virtuals" i s'han posat en contacte entre ells, amb tots els mitjans possibles.

- ✓ Els Equips han mostrat la seva fortalesa, per sostenir la fe i la vida.

Beneïm el Senyor!

Mn. Josep Serra i Colomer
Consiliari dels EMD de Catalunya i Menorca

» *L'arc de Sant Martí, aliança de Déu*

Què dir d'aquest temps de pandèmia que ens ha tocat viure a tota la humanitat. Mai, ningú de nosaltres havia viscut res de semblant. Ha estat un temps de confusió, de patiment, de dolor, d'aïllament, de desconcert..., tots ho hem viscut, tots ho hem patit, d'una manera o altra. Hem estat nedant dins d'un mar ple de sentiments produïts per un virus del que, malauradament, no oblidarem mai el seu nom: la COVID-19.

Aquesta situació ens recorda una mica a aquell moment de destrucció que la Bíblia ens relata al Gènesi, el moment del diluvi universal, el moment de la destrucció de gran part de la vida a la Terra, perquè la societat s'havia oblidat de Déu. Potser, salvant les distàncies, ara ens trobem en una situació semblant, ha mort tanta i tanta gent..., hem patit tots tant.... i ens havíem oblidat tant de Déu...

Durant aquest temps de confinament hem parlat molt amb amics, companys de feina, familiars i gairebé tothom ha arribat a la conclusió de que malgrat tot, aquesta vivència ens ha fet millors persones, ens ha fet valorar una mica més tot el que és realment important, ens ha fet retornar als valor humans. Sense cap dubte ha estat així en molt casos, però no es tracta només d'adonar-nos d'això, es tracta de tornar a Déu. Perquè tots sabem que aquestes experiències, per fortes que siguin, se'ns obliden amb el pas del temps, perquè som humans i pensem que aconseguirem sortir-nos-en tots sols. Aquesta és l'aliança de Déu amb l'ésser humà, que mai ens deixaria sols, que si confiem en Ell podrem trobar la llum de l'esperança, l'arc de Sant Martí del color de la

vida, del meravellós que és viure-la, tot i la pandèmia, i de tot el dolor viscut. Perquè Déu ens dona aquesta força per poder canviar definitivament, i viure els valors que hem descobert durant aquests mesos d'una manera definitiva.

I nosaltres, membres dels Equips, hi tornem a través del nostre sacrament del matrimoni, amb la força de l'oració conjugal que molts equipistes ens han comentant que la han descobert, i d'altres que la han potenciat. També el fet de pertànyer a una comunitat tan gran i poder compartir l'Eucaristia amb tant milers de matrimonis, arreu del món, ha estat una gran vivència. Tenim un tresor, que és la fe en Déu, que no tothom té, que no considerem com a normal la força que tenim per sortir d'aquesta situació. I a més a més, el nostre tresor, és encara més preciós perquè ho podem viure i compartir amb una gran família.

Que siguem conscients d'aquest regal que és pertànyer als Equips de la Mare de Déu, i que ho compartim amb tanta i tanta gent que ho necessita, per poder viure la vida veient els colors del Arc de Sant Martí i no la foscor del fons marí.

Agustín Labrador i Victoria García

Responsables dels EMD de Catalunya i Menorca

» Carta de Abril 2020

Cuando en el horizonte se vislumbra una amenaza, el ser humano tiende, casi instintivamente, a defenderse. Es un mecanismo de supervivencia básico.

Ha aparecido en la China el coronavirus que ha generado toda clase de actitudes y comportamientos: para unos, es el comienzo del fin del mundo; para otros, es un virus más de los que, junto con las bacterias, aparecen en algunos momentos de la historia, pero que pasará; para otros es una oportunidad para pensar en grandes negocios de venta de vacunas, efectivas o inocuas; otros, encuentran la manera de frenar la expansión china que inunda el mercado mundial de cuanto producto pueda imaginarse; otros, imaginan el inicio de un gran conflicto bélico. Para muchos, el problema está más en el pánico despertado que en la peligrosidad efectiva del virus. Y, de hecho, muestran con números y estadísticas, otros flagelos peores. Pero el hecho es, que apareció una amenaza y se ha enfrentado.

Cada país, cada región, cada continente ha medido sus reales o imaginarias posibilidades de asumir el fenómeno y ha comunicado a los interesados el camino a seguir en prevención, recuperación y curación.

Pues bien, este ejemplo nos sirve para preguntarnos cuáles son, en nuestra época, las amenazas reales al proyecto matrimonial cristiano y qué medidas se están tomando. Hay amenazas contra la unidad e indisolubilidad; amenazas contra la estabilidad y la fidelidad; amenazas contra la concepción, el desarrollo y el nacimiento de los hijos; amenazas contra la posibilidad real de un proyecto estable y duradero; amenazas contra la educación y la formación de los niños, adolescentes y jóvenes según los principios y valores de sus padres; etc.

¿No es verdad, que los Equipos de Nuestra Señora tienen aquí una responsabilidad concreta? ¿Sentimos la fuerza y el desafío para un verdadero testimonio? ¿Somos capaces de manifestar el valor profundo del carisma que nos congrega?

Hay mucho camino por recorrer. Lo estamos caminando, pero nos

falta mucho. Necesitamos fortalecer nuestros vínculos, nuestra formación, nuestra vivencia de los PCE, nuestro compromiso de discípulos misioneros que llevamos un tesoro en vasijas de barro. Somos portadores de un don de Dios para el bien de la Iglesia y el mundo.

Por eso, pidamos al Señor la capacidad de ser intrépidos testigos de una trascendencia con frecuencia ignorada. Que la vida de cada matrimonio, de cada equipo y del Movimiento entero, sea una luz en medio de la oscuridad; sea sal que dé sabor y preserve de la corrupción el proyecto de Dios.

P. Ricardo Londoño Domínguez
Consiliario Espiritual del ERI

» *Abril de 2020*

Ens hem vist sorpresos, amb la mateixa intensitat que la majoria dels matrimonis que reben la crida al servei del Moviment. Hem deixat a un costat els nostres plans personals i, fins ara, ens és difícil comprendre la mirada de Déu cap a nosaltres, que ens ha confiat el servei de Matrimoni d'enllaç per a la Zona d'Amèrica.

Confiant en les seves raons, vam donar el Sí, oferint-li a Ell el nostre treball. Fa 47 anys que estem en el Moviment, i total la nostra vida de matrimoni i de família es basà en aquesta inspiració divina que tingué el Pare Caffarel, els EMD.

Tenim tres fills i cinc néts petits que són la nostra alegria. Al llarg de tots aquests anys hem caminat junts i hems sigut estimulats pel nostre Equip 20, del Sector A, Rio I, Brasil, que ve a ser la nostra segona família i els nostres millors amics, i també per tants altres equipistes a qui ens ha apropiat principalment el servei. Avui, el nostre servei a l'ERI ens amplia aquest cercle de germans i ens porta a obrir, cada cop més, el nostre cor a abraçar nous amics que recorren el mateix camí a la recerca de la santedat. Més concretament en l'ERI, on hem estat cridats i acollits pel matrimoni responsable internacional, Clarita i Edgardo, pel Consiliari pare Ricardo, pels matrimonis secretaris i de comunicació i altres matrimonis enllaços de Zona vam poder sentir la força de la internacionalitat del nostre Moviment i de la seva sinodalitat.

A la Zona d'Amèrica, ja comencem a fer-nos presents en les Súper Regions i Regions on hem estat afectuosament acollits i hem tingut la sensació d'estar a casa. En l'exercici de la missió sempre tornem enriquits per moltes experiències que ens uneixen a persones de cultures molt diferents, però que troben el punt d'unió en l'amor a Déu i en la recerca de la santedat. Som responsables d'enllaçar les cinc Súper Regions a la Zona d'Amèrica —SR Brasil, SR Hispanoamèrica Sud, SR Hispanoamèrica Nord, SR Colòmbia, SR Estats Units i una regió lligada: RR Canadà.

Hem vingut cridats com a deixebles de Déu, de l'Església i del Pare Caffarel i per això necessitem ser conscients que cal estar oberts als altres: “les alegries i les esperances, les tristeses i les angoixes del homes d'avui, sobretot dels pobres i dels que pateixen, són també les alegries i les esperances, les tristeses i les angoixes de Crist” (Concili Vaticà II). La nostra mirada al servei necessita ser mirada de deixeble, de lucidesa i de prudència evangèlica mantenint el desig d'aprendre coses noves. Aquesta missió de vetllar i guardar la fidelitat al nostre carisma i mística fonamentals exigeix que siguem, també, projectats cap a la trobada: amb Déu que ens crida i amb els germans allí on estiguin, perquè és on el Senyor es fa present. Aquesta missió, com qualsevol altra, exigeix actituds importants com la docilitat i la senzillesa, del despreniment de les ambicions per a tenir cura d'allò que ens ha estat confiat.

Malgrat l'enorme extensió territorial (14.000km de nord a sud) i les diferents cultures i llengües, som matrimonis que s'identifiquen a través de la vivència dels mateixos valors. El perfil catòlic del continent, el testimoni

dels matrimonis i la dedicació incansable dels responsables dona lloc a una gran acceptació i a una constant expansió del Moviment. Estem començant un nou any, encara il·luminats per la trobada de Fàtima i guiats per les orientacions que hi vam rebre.

Confiem que, segons llegim a Jn 13,17 “Ara que heu entès tot això, feliços de vosaltres si ho poseu en pràctica!”, tots ens mobilitzarem amb entusiasme per viure bé la nostra missió. En el document Vocació i missió, fruit de la dinàmica sinodal dels EMD, hi trobem una forta crida i un estímul perquè sortim enfortits, sense por, al valor de l’amor i del sagrament del matrimoni. Serem feliços en la nostra missió, vivint en la misericòrdia (Lc 6, 36) com a expressió de fraternitat. Serem feliços trobant en l’Evangeli l’energia que pot transformar el món. Serem feliços tenint la mateixa sensibilitat de Maria a Canà, en mirar el proïsme i percebre les necessitats del món, intentant suprimir les seves carències, donant testimoni de la nostra fe.

Així, amics, a més d’una agenda repleta de compromisos i reunions de treball, a l’ERI tenim el cor ple d’esperança i el desig que el Moviment dels Equips de la Mare de Déu ens nodreixi en la recerca que fem junts de la santedat. Que el senyor protegeixi a cada matrimoni, a cada sacerdot, a cada família que llaura aquest camí colze a colze, donant fermesa i perseverança per créixer junts en la fe i en el servei a tots. Preguem també al Pare Caffarel, perquè tingui cura del nostre Moviment mantenint-lo unit i fidel a la seva inspiració, però atent i sensible al món i a les seves fabuloses transformacions. Esperant que un dia tinguem l’alegria de trobar-nos personalment, agraïm a Déu aquesta crida, confiant en la seva promesa d’estar amb nosaltres cada dia.

Amb la nostra afectuosa abraçada,

Marcia i Paulo Faria
Matrimoni d’enllaç de la Zona d’Amèrica

» *El camino iniciado en el equipo, una ayuda en esta crisis*

“Así actúa a veces Dios con nosotros: trastorna nuestros proyectos y nuestra tranquilidad, para salvarnos del abismo que no vemos”. <Sentada en tiempo de confinamiento ENS 07/05/20>.

Hace menos de un año que entramos a formar parte del EMD Badalona 8, donde hemos encontrado mucha “vidilla” espiritual y social en clave cristiana. Por un lado “vidilla espiritual” porque nunca nos habíamos planteado vivir el matrimonio a través de la oración y la formación de una manera tan ordenada y constante como nos lo permite el Movimiento. Por otro lado, “vidilla social” en clave cristiana porque tenemos un grupo de iguales con quién compartir esta vivencia y las reflexiones derivadas de esta.

En marzo de 2020 tuvimos nuestro último encuentro presencial, que por cierto fue un gran encuentro: ¡misa dominical, reunión del Movimiento en el jardín de la parroquia y *calçotada*! Nos despedimos con muchos planes para los próximos meses: próxima reunión en Montserrat, encuentro general a Begues, retiro espiritual conyugal... Pero todo se vio suspendido por culpa de la pandemia del COVID-19, que truncó planes personales y laborales, y también nos llenó de una incertidumbre y preocupación que todavía, a día de hoy, persiste.

En medio de tanto desasosiego, el equipo ha sido un elemento central en nuestras vidas. Hemos conseguido mantener la cadencia de reuniones para compartir nuestras vivencias y reflexiones a la luz de la Fe, eso sí, las circunstancias han hecho que sean a través de video-llamadas. En medio de tanto caos e incertidumbre, había algo que estaba claro y era que nosotros seguíamos dando continuidad a nuestra “vidilla espiritual”, reforzada por el encuentro mensual con nuestro equipo.

La pandemia nos ha traído muchos motivos de tristeza y preocupación pero al mismo tiempo esta situación puede ser una sacudida para devolvernos a la realidad. Nos recuerda que somos seres frágiles y que nos necesitamos los unos a los otros, nos recuerda la importancia de cuestionarnos las distintas situaciones por las que pasamos y reflexionarlas a la luz del Evangelio.

En medio de la pandemia se han dejado oír distintas frases en los medios de comunicación: “toda crisis es una oportunidad”, “saldremos reforzados de esto” o “después de esto seremos mejores personas”. Quizás estaría bien cuestionarse si esta transformación será tan automática. ¿El miedo y el sufrimiento son tan poderosos como para cambiar una sociedad en 3 meses? ¿Cuántas personas han de sentir esa sacudida

para que de verdad cambie una sociedad? ¿Basta sólo con la sacudida o hay que trabajar y madurar todo lo que nos genere la sacudida?

Es en este momento cuando me siento agradecida de formar parte del EMD Badalona 8. Esta crisis-sacudida de realidad ya nos ha pillado en camino, con una estructura de trabajo en marcha. Todo lo que nos está generando esta situación se ha incluido en el trabajo diario de reflexión y oración individual, conyugal y comunitaria hacia la santidad y a la luz del Espíritu Santo.

Susana Valiente Hernández

EMD Badalona 8

» *La ràdio del confinament*

Fa més de 20 anys que em dedico a la ràdio i la meua especialitat és el treball de camp, el que vol dir, sortir al carrer i preguntar i relacionar-me amb la gent perquè m'expliqui la seva història. Així que, com us podeu imaginar, el confinament ha estat complicat a vegades i m'ha situat en un pla diferent, com a tothom. M'agrada la ràdio perquè és un mitjà que permet imaginar a través de la veu. És proper, íntim i actua com un animal de companyia ideal, no cal treure'l a passejar ni tenir-hi més atencions que un parell de piles. Però ai, la ràdio! Sempre se la veu agonitzant darrera d'altres mitjans fins que arriba el moment de treure pit i posar-se al capdavant del desastre, de la notícia i com no, ara, de la pandèmia.

Jo faig humor, així que durant el confinament, hem estat els "herois" (modèstia a part) de l'evasió que tots necessitàvem per oblidar els contagis, els morts, la por i la dantesca imatge dels hospitals convertits en escenaris d'una pel·lícula de ciència ficció. Això que sembla fàcil és una de les coses més complicades de la meua professió: no perdre l'alegria en moments així, l'alegria del cristià. Quan et parlen d'amics, de companys, de morts que ja no són números sinó que tenen noms i cognoms, encara més. Però tu has de seguir arrancant els somriures a l'altra banda de les ones.

A nivell personal, la ràdio i la família han estat una sola cosa i, sense tenir massa contacte amb l'exterior, m'he deixat enriquir per l'interior amb la confiança que Déu en sap més i que el més important ho tenia entre aquestes quatre parets: la meua esposa, els meus fills, la Mare de Déu i el mateix Déu Nostre Senyor, que sempre és a tot arreu.

Xavier Pérez Esquerdo

EMD Barcelona 195

» *Com ens hem d'esforçar a ser*

Els nostres Equips ens han ensenyat tot un estil de viure com a persones, com a parelles, i com a grups, que ha arrelat profundament entre nosaltres. En les nostres llars obertes ens reunim per celebrar la fe, compartir la pregària, el pa, i el nostre compromís de presència enmig del món.

Al pas del temps, hem descobert el significat de ser petites esglésies domèstiques que ens estimulen a viure en profunditat la missió encomanada per Jesús als seus deixebles.

En el decurs dels anys, la nostra llar tan pobra en descendència, s'ha anat obrint a la família dels fills de Déu. La nostra relació amb Menorca va originar que em visitessin joves, antics alumnes de les escoles on tenia contacte professional. El seu interès, i l'acollida per part meua, van conduir a la creació del «Grup jove». Va sorgir de la necessitat que uns joves estudiants a Barcelona trobessin un espai on expressar vivències, preocupacions i aprofundir en el coneixement de Déu. Tenim un bloc «el pou de siquem», on hi pengem cada mes un resum del tema treballat. El podeu visitar a:

<https://poudesiquem.wordpress.com/>

El nostre grup és divers i plural en edats i procedències. Hi estic integrada com un membre més. Amb el confinament obligat per la COVID-19, i l'esforç dels estudiants per salvar el curs en línia, ens va sorgir el temor de que es produís un distanciament, però la preparació tecnològica del jovent va fer possible mantenir les reunions per videoconferència. Ha estat una experiència genial, que ha afavorit l'alt nivell de confiança i participació habituals en el grup.

En les nostres trobades sovint tenim presents els Equips de la Mare de Déu. Avui és un goig la oportunitat d'expressar-vos algunes conclusions d'aquestes reunions en línia. Ens vam repartir el document: «Com cal que ens esforcem a ser» (Miquel Àngel Ferrer Fluvià, Diòcesi de Girona), com a base per encetar la reflexió i el debat.

Resum de les nostres aportacions al tema:

– La pandèmia i les moltes conseqüències que observem a prop nostre, evidencien que som molt vulnerables. Davant la nostra fragilitat ens cal ser humils i comprometre'ns en la cura de la salut.

– L'estil de vida actual ens mena a un discerniment constant, per això és convenient aturar-nos.

– És necessari prendre distància del món per apropar-nos al nostre interior. Aquest aspecte sempre és central en les reflexions del nostre grup.

– En cap cas no hem de fugir, sinó dedicar temps a pensar, pregar, llegir, posar sempre ordre al nostre interior, gaudir de la natura i de les petites coses de cada dia. Agrair el que tenim i podem fer.

- Valorar la solidaritat de molts joves, dels professionals, i de les nombroses persones que s'ofereixen desinteressadament per ajudar en tot el possible.
- Ara no ens podem abraçar, però sí mirar-nos als ulls amb un somriure de complicitat.
- No perdre la confiança. Malgrat que s'han malmès moltes flors, la primavera no s'atura. Tenim el convenciment que sorgiran perspectives esperançadores per construir el món nou que desitgem.

Hem evocat vivències que ens recorden l'encert de la frase: **«Tot fet dolorós és una font de creixement i d'alliberament»** (Anthony de Mello, s. j.). Però sovint ens sentim colpits davant del mal i del dolor. Necessitem comprendre i acceptar el misteri que ens envolta. Som encara en temps de Pasqua i propers, ja, a celebrar la Pentecosta. En fragments evangèlics d'aquests dies, Jesús ens promet el seu Esperit que ens donarà la força per entendre, estimar i actuar en coherència amb el nostre desig de pau i bé: **«Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre»** (Jn 14, 15).

Estem contents i agraïts pel retrobament, la disponibilitat dels companys que ho han fet possible i els sentiments expressats en la reflexió. L'àmbit virtual no ens permet compartir la nostra habitual acollida casolana i el dinar junts, però el curs no s'ha acabat. Tot i que alguns companys i companyes són a Menorca i ja no tornaran, els que podrem, farem el possible per reunir-nos a final de curs.

Maria Dolors Amat
EMD Barcelona 86

» *Equipos en confinamiento*

Tarareando aquellas pequeñas cosas de Serrat pulsé la X de Zoom tras la última reunión de equipo confinado que tuvimos. Con ésta iban ya dos, y con fecha para la tercera en la que esperanzados propusimos que fuera en una casa, pero, con un plan B ante el desconcierto de los días venideros.

Son éstas cosas, las que en nuestra antigua normalidad veíamos quizás más pequeñas, las que en estos días (ya meses) se hacen grandes. Nunca estuvimos más cerca como equipo. La idea de los equipos desde que comenzamos me quedó clara que era que cada uno de los equipistas recibieran por turnos al equipo en su casa; abriendo de este modo cada uno su hogar, su lado íntimo. Pero en estas reuniones, no es que nadie abriera su casa, es que las abrimos todos a la vez. Todos ponemos lo que podemos ofrecer de forma simultánea, lo que lo hace más auténtico.

Sin prisas porque se hace tarde. Cada uno desde nuestro sofá, hemos disfrutado de unas reuniones con la paz que sólo traen las cosas hechas con calma. Podía parecer que no teníamos nada mejor que hacer, pero es que estábamos haciendo lo mejor que podíamos hacer.

El pica-pica pasó de durar una hora a tres horas. Donde comentábamos nuestras inquietudes como padres, como hijos, como esposos ante la tremenda situación que estamos viviendo. Compartíamos un... ¿y tú como lo haces? Qué lejos de ponerte más en estado de alarma, te relajaba y comprendías que más o menos íbamos por el camino. Porque, ¿quién estaba preparado para esto? Y, ¿con quién mejor compartir estas dudas que con los miembros de tu equipo? En estas conversaciones quizás alejadas del tema de estudio, pero

muy cercanas a nuestro día a día, notabas como se hacía Dios presente. Así como te dabas cuenta de lo afortunado que eras por formar parte de un grupo como éste.

Dios es omnipresente, tiene la mejor cobertura de wifi que se pueda imaginar. Y en estos días se hace presente. Porque como nos dijo: donde haya reunidos dos o tres en mi nombre ahí estoy yo. Y una vez más hemos comprobado la validez de sus palabras. Sólo hay que estar reunidos en su nombre. El dónde, la época lo marcará. Tan solo tenemos que querer encender nuestro wifi, el suyo lleva encendido más de dos mil años.

Cristina González Pérez

EMD Barcelona 195

» *La pregària d'una nit d'hivern*

Encara que ja han passat uns mesos i esteim fora de temporada, volem compartir una experiència de pregària que va suposar un esdeveniment vital i significatiu per al nostre creixement espiritual i de cohesió de grup.

Quan el passat mes d'octubre els responsables de sector ens van demanar que cada equip aportés idees per a la pregària d'Advent, una parella del nostre grup va proposar treballar sobre el fragment de l'Evangeli de Lluc 2, 8-21. En aquest text l'evangelista explica com uns pastors que vivien al ras van rebre l'anunci del naixement de l'infant Jesús i també l'encàrrec d'anunciar-ho arreu del món.

Ens vam fixar en les circumstàncies dels pastors, les seves actituds, la seva disposició a fer el que se'ls havia encomanat... Volíem descobrir i aprofundir plenament en els valors i virtuts d'uns personatges que formaven part de les classes socials més pobres i menyspreades d'Israel, i que no obstant això van ser els primers destinataris de l'anunci i figures exemplars en les paràboles de Jesús.

Per tal de identificar-nos el més real i autèntic possible amb els pastors, vam acordar fer una pregària en grup, prèvia a la trobada d'Advent, un vespre del mes de desembre "al ras", o sigui a l'aire lliure, experimentant la fredor d'una nit d'hivern, la manca del confortable sofà, l'evidència de no tenir un sostre al cap...

Així que ben proveïts amb coixins, mantes i espelmes vam fer camí cap a l'ermita de Sant Esteve a Alcàfar (Sant Lluís), alegres i emocionats per dur a terme aquell projecte que mig en broma havíem pactat, i que d'entrada semblava un disbarat en ple hivern.

Va ser una preciosa nit de pregària, on tots els membres de l'equip i el nostre consiliari vam gaudir veritablement d'un espai solitari, aïllat i silenciós que ens va apropar a Déu. Vam compartir en confiança reflexions, pensaments i agraïments,

tot sabent que l'àngel de la història de Lluc també era allà present entre nosaltres fent-nos el mateix anunci: "No tingueu por, he vingut a anunciar-vos bones notícies que portaran gran alegria a tothom".

Malgrat el fred i la serena que queia del cel, a dintre nostre podíem notar l'escalfor de la presència de Jesús i de la mútua companyia.

No tinguem por, sortim. Aquest és el lema proposat pels EMD i, ben segur que, seguint l'exemple dels humils pastors, podrem dur-lo a terme amb alegria contagiosa.

En acabar la pregària vam sopar junts a dintre de l'ermita, ja més còmodes i calentets, molt animats i satisfets d'haver viscut una experiència diferent.

Us recomanem sincerament que us animeu a fer la prova!

EMD Ciutadella 9

» *La nostra revista es vol adaptar als nous temps...*

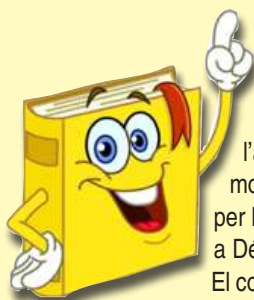
La Revista és un dels mitjans que tenim a la regió de Catalunya i Menorca per sentir-nos part d'aquesta gran família que són els Equips. A través de la Revista podem compartir amb la resta dels equipistes tots els actes que s'han organitzat als diferents sectors, podem fer una plegaria pels germans (que s'ha informat) que ens han deixat, podem conèixer les últimes notícies del Moviment, ens arriben les cartes de l'ERI, cada equipista pot escriure a la Revista i compartir les seves vivències... i és una manera per a que tots aquells que, per ser ja molt grans o per malaltia, no poden participar en persona, puguin fer-ho llegint aquests articles. En definitiva, és un mitjà que necessitem que continuï amb tots nosaltres.

Quan els EMD es van fundar a Catalunya, no hi havia revista, el que es feia era traduir la versió francesa al català, i en aquells anys, es rebia cada mes. Al cap de pocs anys, es va començar a afegir a aquesta traducció, uns fulls amb notícies de Catalunya. Cap als anys 70, la revista ja es va fer a Catalunya, amb una mida gran, de foli, i al principi dels 80 es feien bimensuals. Als anys 90 l'edició es va limitar a 4 a l'any i cap al 2000 a 3 anuals, i uns anys més tard, es va canviar el format al que tenim avui.

En aquest moment, i més de deu anys després del darrer canvi, potser cal fer un plantejament sobre quin és el següent pas en l'evolució de la nostra estimada Revista. Amb aquest confinament que ens ha tocat viure, hem pogut comprovar que els mitjans tecnològics són el futur, i tots, més o menys, hem fet servir l'ordinador i el mòbil per connectar-nos amb els nostres éssers estimats, i hem descobert com la tecnologia ens ha ajudat. Per això des de l'Equip de revista hem pensat que pot ser és el moment de fer aquest canvi.

Hi ha dos raons principals i una altra interessant, per les quals considerem que aquest canvi és necessari, ja que com hem vist, gairebé tots estem preparats per aquest pas endavant:

- Les raons principals:

- Per una banda, l'ecologia. Cal que siguem conscients de cuidar la Natura, i només s'ha d'imprimir el que sigui imprescindible. El paper destrueix els arbres i la tinta és molt contaminant.

- Per altra banda, l'economia. El nombre d'equips ha baixat molt, i l'aportació per equipista també. Això fa que el nostre pressupost sigui molt més baix que anys enrere. I si hi afegim que tenim més despeses per les trobades de formació, per la difusió i pels cangurs, perquè gràcies a Déu tenim equips joves amb nens petits, doncs, no ens arriba per a tot. El cost de la revista és de 4.000 €/any, cosa que suposa més d'un 35% del pressupost anual.

- La raó interessant és que, amb mitjans tecnològics que hi ha actualment, el contingut encara que més o menys sigui el mateix, en quant a seccions, pot ser més fàcil de llegir, amb vídeos, jocs, imatges, enllaços... I també pot ser més atractiu, amb més colors... En definitiva, intentarem fer-lo el millor possible, per a que tothom vulgui llegir totes les seccions.

Des de l'Equip de revista hem enviat una enquesta, per a que tots els membres dels EMD col·laboreu en la presa d'aquesta decisió, i hem rebut 124 respostes de les 433 possibles.

A continuació us mostrem els resultats de l'enquesta.

Resultats de l'enquesta sobre la revista

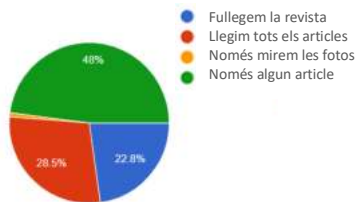
LLEGIU LA REVISTA DELS EMD?

124 respostes

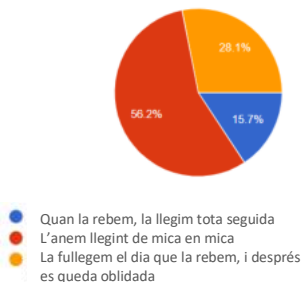
QUÈ LLEGIU DE LA REVISTA?

123 respostes

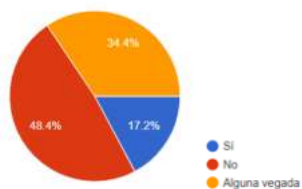
COM LLEGIU LA REVISTA?

121 respostes

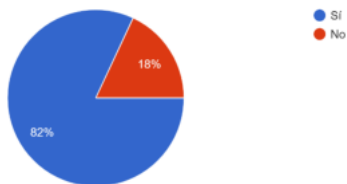
HEU PARTICIPAT A LA REVISTA?

122 respostes

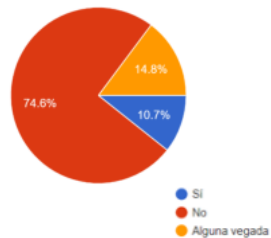
SABEU QUE LA REVISTA ESTÀ PENJADA A LA WEB?

122 respostes

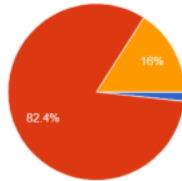
HEU LLEGIT LA REVISTA A LA WEB?

122 respostes

QUÈ US SEMBLA REBRE 3 REVISTES A L'ANY?

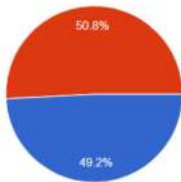
119 respostes

- Seria aconsellable fer-ne més
- Ja n'hi ha prou amb 3
- Seria aconsellable fer-ne menys

VOLEU CONTINUAR REBENT LA REVISTA EN PAPER?

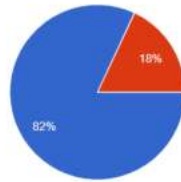
122 respostes

- Si
- No

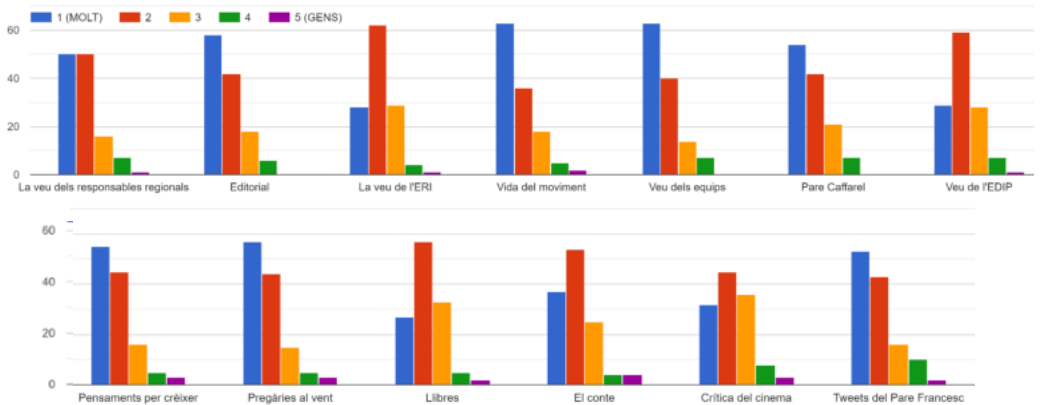
ESTARIEU DISPOSATS A LLEGIR LES REVISTES DIGITALMENT?

122 respostes

- Si
- No

VALOREU LES SECCIONS DE LA REVISTA?

L'Equip de revista està molt content perquè el nombre d'equipistes que llegeixen la revista de manera habitual és molt gran. Malgrat que a la pregunta de com volem rebre la revista el balanç està gairebé al 50%, la resposta a la qüestió de si estariem disposats a llegir-la digitalment, és clarament favorable a la versió digital.

A part d'aquest punt, que va ser el més important, també volíem conèixer quines seccions són les que més agraden als nostres lectors, o si n'afegiríeu alguna altra. Totes aquestes respostes les podeu trobar a les pàgines del mig de la revista.

Ara us explicarem el protocol a seguir. Tothom ha d'enviar al Secretariat un correu electrònic confirmant com vol rebre la revista. Us demanem que, si us plau, preneu aquesta decisió en oració, no penseu en el més còmode per a vosaltres, sinó en el millor per al conjunt dels EMD. Qui no la pugui rebre digitalment per falta de mitjans, la rebrà per correu ordinari, encara que el format pot ser diferent a l'actual. Penseu que estem fent un canvi i encara no està tot decidit, però el que sí que volem, és que, d'una manera o altra, ningú es quedi sense la revista.

El Secretariat rebrà els correus electrònics i anirà classificant la informació rebuda. Com que és possible que la Revista no arribi a tothom abans del 20 de juliol, donarem de termini fins al 31 de juliol per enviar aquesta resposta. El Secretariat es comunicarà amb qui no hi hagi respost. Us agrairíem que feu l'esforç de respondre'ns, per a que el Secretariat només hagi de trucar a qui no tingui correu electrònic. Us imagineu que fóssiu vosaltres el Secretariat i haguéssiu de fer 433 trucades innecessàries?

També aquest procés ens serà útil per actualitzar les vostres dades, perquè potser heu canviat el correu electrònic. La idea és que a principis de setembre ja tinguem tota la informació per començar a elaborar la revista de Nadal.

Esperem la vostra resposta!

Envieu-nos, si us plau, un correu electrònic amb les següents dades a:

secretariat@emd-cm.cat

- Nom i cognom
- Equip i Sector
- Vull rebre la revista en paper
- Vull llegir la revista digitalment

Qui no tingui correu electrònic que contacti amb el seu responsable de Sector, que traslladarà la vostra resposta al Secretariat.

Equip de revista

» *Pregària sobre el tema “Fragilitats: cultura actual i desigualtats socials”*

En la nostra pregària avui, reconeixem la nostra fragilitat i sabem que estem immersos enmig d'un món que ens és contrari, que ens empeny cap a altres rutes; com la barca dels apòstols, enmig del llac, que es veu frenada violentament.

Les teves primeres paraules, en les Benaurances, ens inviten a dirigir-nos cap als qui sacsejats pels rics, poderosos, insensibles al dolor humà, es mouen en aquest mar tempestuós de la vida on molts naufraguen.

Tu ens crides a pujar a la teva barca, no perquè ens sentim segurs sinó perquè com tu ajudem als qui no poden per ells mateixos sobreviure.

Com a primera consigna ens dius que tots som germans. Que aquell i aquell altre són germans nostres. Tu ets el germà gran.

Tu ets el germà pobre.

Tu ets el germà humil.

Tu ets el germà que consola.

Tu ets el germà que té fam i set d'un món just.

Tu ets el germà compassiu.

Tu ets el germà de cor net, malgrat toquis les misèries del món.

Tu ets el germà pacificador.

Tu ets el germà perseguit, el germà màrtir.

I així ens vols Tu, seguint el teu camí de santedat que dugui la felicitat benaurança a tota la humanitat.

Jesús Llompart

Consiliari de l'EMD Ciutadella 9

» *Vivències en temps de la pandèmia de la Covid-19*

Amb l'arribada de la pandèmia i el confinament de cop es van transformar les vides i les agendes de tots. També, com a Moviment, vam veure com quedaven confinades moltes de les activitats programades.

Els equips de Menorca han reflexionat aquestes qüestions: com vivim aquesta nova situació personalment, com a família, com equip dels EMD. A què ens ha conduït? Quins aspectes positius sabem trobar? Què hem descobert amb aquesta experiència? I amb totes les aportacions hem elaborat un vídeo que està penjat al web del Moviment i que podreu visualitzar en voler. Us compartim uns flaixos del que hi trobareu.

Ciutadella 16: Hem descobert la tranquil·litat del fer més senzill, cuidant els detalls. Hem ajustat paraules i mirades, coneixent millor les inquietuds i necessitats dels nostres fills.

Ciutadella 15: L'Amor és, en el fons, l'única llum que il·lumina constantment un món fosc (Papa Francesc). Que siguem, Senyor, mans unides en la pregària i en el do. Mans de l'Evangeli, sembradores de Vida, llums d'Esperança, vols de Pau.

Ciutadella 14: Que l'Esperit ens il·lumini i ens doni força per estar al costat dels familiars més grans, amb els mancats de salut. Estimar ens uneix i ens complementa per ser millors persones. Que sapiguem tenir un somriure per a tothom.

Ciutadella 12: Durant el confinament hem tingut moments bons i dolents. Hem pogut reviure moments de quan érem petits mirant fotos dels àlbums. Hem tingut temps per donar a la gent que més ho necessita. Per altra banda vam haver de fer front a la pèrdua de l'àvia.

Ciutadella 11: Com a membres dels EMD esperarem el curs que ve amb ganes i il·lusió, i esperam que la vacuna contra el COVID-19 arribi prest.

Ciutadella 10: En aquest temps de pandèmia volem donar gràcies a Déu per la vida i per la salut. També per les noves tecnologies que ens ajuden a sentir-nos a prop dels nostres i de l'Església.

Ciutadella 9: He celebrat la Setmana Santa plena de soledat, amb la presència invisible dels feligresos. Però plena de Déu, amb unes celebracions pausades i viscudes, compartint la soledat de la Passió del Senyor. I en el servei a Càritas he viscut el dolor dels germans a l'espera d'una Vida Nova.

Ciudadella 8: El temps de confinament ha estat un temps dedicat a l'Eucaristia, la tradició, la pregària familiar, el treball, la solidaritat, la comunicació, la tranquil·litat... Al·leluia! Si Déu vol ens tornarem a trobar a principi de curs.

Ciudadella 4: Últimament hem sofert la dolorosa pèrdua del nostre consiliari i amic, en Ramón Vera, tres dies abans del confinament. Alguns membres de l'equip estan passant per una recuperació de la seva salut i, per l'edat, tots nosaltres som conscients que som persones de risc. Tot i açò esteim vivint el nostre confinament des de l'esperança que ens atorga la nostra fe. El nostre diàleg en parella ha estat més intens que mai. Pregam a la nostra patrona, Maria Auxiliadora, perquè ens protegeixi i ens doni la gràcia d'un món millor.

Ciudadella 3: Amb el confinament a alguns del grup els ha costat passar-ho bé. Tenir els fills fent feina i pensar que estan exposats al virus no ha estat fàcil. També altres del grup han patit perquè tenien la mare interna al geriàtric, i allà hi ha hagut alguns contagis.

Equip en pilotatge: Aquesta experiència nova ens ha ajudat a millorar el nostre interior com a persona individual i com a parella. Amb el confinament creiem que esteim dins un mar d'esperança, solidaritat i reflexió. Hem parlat més de les coses, hem estat més pels fills i hem pogut pregar una mica més per tota la gent que pateix. Que s'acabi aviat aquesta situació per a tothom.

Ferrerries 9: Hem viscut el confinament amb una sensació estranya, d'impotència per la impossibilitat de poder abraçar els nostres fills i néts. Ens crèiem invencibles quan, de fet, només una cosa val la pena: estimar i perdonar sempre. Volem ser persones d'esperança. Tinguem fe. Déu ens ajudarà.

Ferrerries 10: Aquest temps de confinament ens ha ajudat a assaborir el temps per pensar, pregar i estar més atents a la nostra parella. L'hem viscut com un aprenentatge que ens fa replantejar i escollir actituds d'apropament als altres. Creiem que el que està succeint no és en va. Hauríem de ser millors!

Ferrerries 11: El rerefons d'aquesta situació s'ha anat teixint de molts sentiments, pensaments i emocions. Les estones de por, dubte, incertesa, preocupació, dol, tristesa s'intercalaven amb altres de confiança, il·lusió, esperança, primavera, resurrecció i vida. Deixem buida la tomba amb les restes d'allò que ens fermava i cerquem el Ressuscitat a la Galilea de la vida diària.

Ferrerries 12: Estimant compartim la nostra vida. Els dubtes i les pors ens fan ser més forts sabent que Déu és amb tots nosaltres i, sobretot, amb els qui més pateixen. Aquesta situació viscuda ens ha servit per fer aflorar la solidaritat i l'altruisme.

Ferreries 13: A l'Evangeli de Lluc veiem com Maria adreça una lloança a Déu. El càntic de Maria recull les millors esperances dels pobres que Jesús començarà a satisfer i que, amb Ell, els Equips de la Mare de Déu volem fer nostres. "La meva ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva..."

Es Castell 2: Nos ha tocado vivir una situación que puede llegar a confundirnos. Dios trastorna nuestros proyectos y nuestra tranquilidad para salvarnos del abismo que no vemos. ¡Demos gracias a Dios!

Maó 1: Les crisis ens humanitzen i ens ajuden a créixer. Aquest confinament ens ha regalat més temps per contemplar l'Evangeli i deixar que les seves paraules vagin penetrant dins nostre.

Equips dels sectors A i B de Menorca

» *Notes del Secretariat*

***Voleu estar al dia de les activitats
del Moviment a casa nostra?
Consulteu l'agenda al web <https://emd-cm.cat/>***

***Us demanem, si us plau, que si algun membre dels EMD
canvia d'adreça postal, avisi al Secretariat perquè se li
pugui fer arribar la revista al nou domicili.***

***Si voleu la revista en format digital
adreceu-vos directament al web <https://emd-cm.cat/>***

ADREÇA

Edifici de la Parròquia de Sant Isidor
C/ Urgell, 176, 2n 08036 Barcelona
Horari: dimarts de 10 a 12 h
Telèfon: 934 675 551

FACEBOOK

Us recordem que estem al facebook:
EMD Catalunya-Menorca

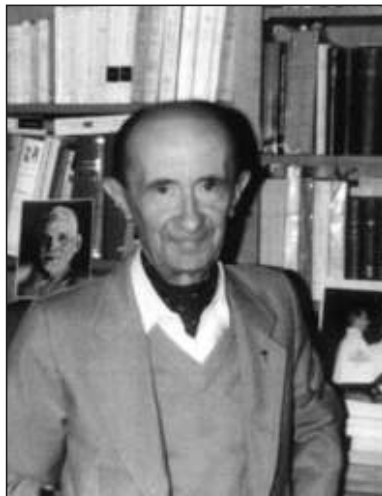
Si us cal contactar-hi fora d'hores:
correu electrònic:

secretariat@emd-cm.cat

<https://emd-cm.cat/>

» *Una invenció d'amor*

«¿Com és possible que, després de quinze anys de pràctica regular de l'oració, la pregària sigui actualment tan trista, aparentment tan poc eficaç, sense llum i sense joia?» Per respondre-us, he recordat les explicacions que donen els autors espirituals de la pobresa de l'oració: una vida de fe insuficient nodrida per mitjà de la lectura i la meditació, especialment de la Paraula de Déu, una vida de caritat llangorosa mancada d'una mortificació deliberada dels gustos, dels lligams, de les passions. Pot ésser també la conseqüència d'una indisciplina de la imaginació o del pensament. Però jo m'oriento més aviat cap a una altra explicació. Sense pretendre, tanmateix, que sigui la bona, desitjaria que hi reflexionéssiu un xic llargament.

Em pregunto si no sou víctima a la vegada de la rutina i de la perícia. M'explicaré. Quan vau començar a fer oració, conscient de la vostra ignorància, vàreu demanar consell, vàreu llegir articles o tractats sobre aquesta qüestió. Em recordo de la vostra bona voluntat. D'aquesta manera cadascuna de les vostres oracions era una conquesta sobre la inexperiència, l'apatia, les distraccions. O, si més no, un combat coratjós.

Després heu adquirit experiència i perícia. Sabeu que és molt important preparar la pròpia oració i començar-la bé, i per tant no hi falleu. Lluiteu contra les distraccions, però sense tensió, com a home experimentat que sap que Déu les permet sovint; parleu al Senyor, però sabeu també callar, ja que heu descobert el preu del silenci en l'oració; sofriu de no sentir com antany aquells embats bruscos de llum i d'amor, però heu llegit que «l'aridesa» té el seu lloc en tota vida espiritual que progressa.

¿No heu esdevingut potser un «professional» de l'oració, que coneix bé les regles de l'art i les aplica? Diem d'un artista: té molta traça. D'un practcant, d'un pianista, d'un predicador, és expert. És molt important, certament. Però això no basta, sobretot en les relacions d'home a home: penso en el professor, en l'escriptor, en el predicador...

Encara menys en les relacions de l'home i la dona, en el si de la llar. Imagino un marit jove a qui haguessin ensenyat que no és bo de deixar a la improvisació

les converses de cada vespre amb la seva muller. Ferm en aquests consells, quan torna del despatx interroga la seva dona sobre la seva jornada, la seva feina i la gent que ha trobat, sobre el comportament del fill nat de poc. Per la seva banda, no s'oblida de parlar-li dels fets resortints de la seva vida de treball. Després li proposa, per a després de sopar, de llegir plegats el llibre que acaba de comprar. I això no obstant, malgrat aquestes nocions justes i aquests lloables esforços, cal no descartar la possibilitat que el balanç del dia sigui decebedor per a l'un i per a l'altra: cadascun restarà solitari i es fatiguarà, continuarà el seu monòleg interior o s'evadirà en el somni.

I és que en aquest camp de la vida conjugal, no n'hi ha prou de conèixer-ne la teoria o d'haver-ne adquirit la traça. Dos ésser vius ja no són avui el que eren ahir. Cal partir cada dia a l'encontre l'un de l'altre per camins desconeguts, mirar d'endevinar la vida profunda del cònjuge, cercar allò que pugui suscitar la seva atenció, el seu interès, la seva tendresa, evitar allò que actualment l'enutja o el cansa, descobrir allò que pot establir la comunió. I aleshores de vegades es realitza el miracle: un veritable intercanvi en profunditat en el qual els cors les ànimes combreguen; els mots esdevenen meravellosament aptes per a nodrir aquest intercanvi —tret que el silenci encara hi vagi més bé.

No n'hi ha prou d'ésser entès en psicologia, de conèixer de memòria el codi de les bones relacions entre marit i muller. Es tracta d'inventar cada conversació, cada vesprada, per tal que sigui un trobament, un veritable encontre. I inventar és difícil, és fatigós, o més exactament això suposa un amor vivent, jove, mai no resignat a la mitjana de les converses, impacient d'una comunió més estreta, estimulada per l'esperança. L'amor suscita la invenció i, recíprocament, la invenció enriqueix l'amor.

Amb l'oració passa el mateix que amb la vida conjugal (perquè també ella és trobament de persona a persona), i es deteriora quan la perícia substitueix la inventiva. Em demano si no és aquest el vostre cas. Certament que és molt útil de conèixer i de posar en pràctica, com vós ho feu, les regles que els homes de pregària ens han ensenyat, però si la facultat inventiva no entra en joc, a despit de tota aquesta perícia, de tota aquesta ciència, l'oració restarà educada, superficial, artificial, no desemboca pas en una comunió de l'ànima amb Déu.

En la seva dona, em direu, un home que estima sap endevinar —amb uns signes imperceptibles per a qualsevol altre: un cert somriure, una claror en la mirada, tal lleugera tremolor d'un múscul del rostre o de la mà— allò que és joia per al seu cor. Però amb Déu?...

És la fe que ens fa conèixer allò que li plau. No ens basta, certament, per a saber allò que li plau hic et nunc, allò que vol d'aquesta mitja hora d'oració: tal aspecte del seu pensament o tal de les seves perfeccions sobre les quals desitja que ens aturem, tal actitud d'ànima, lloança o penediment, adoració o confiança filial, que ell espera de nosaltres, o encara tal disposició a modificar, que fa pantalla entre ell i nosaltres. Amb quin senyal ho podem comprendre? Pot ésser una certa mena de pau o de silenci, després d'una inquietud (en el sentit etimològic del mot: absència de calma interior), o també una impressió de plenitud. A vegades hom té la sensació d'haver trobat la bona posició de l'ànima. Mentre escric això, em ve a la memòria un vell record d'infantesa (i excuseu-me la ridicleusa de la relació): un billar, unes boles damunt el billar, i uns forats amb unes xifres: 10, 100, 500, 1000. Es tractava de fer que les boles es fiquessin en els forats de xifres més importants.

Les boles rodaven, s'inquietaven; aquella s'acostava a un forat, després se n'allunyava, acabava per caure en un, vibrava uns instants i finalment, obtinguda la calma, s'estabilitzava. Així, quan costa començar l'oració, convé de aprovar un darrer l'altre tal pensament o tal actitud d'ànima que ens va ajudar a pregar en una oració precedent. Si no n'hi ha cap que trobi en nosaltres un eco, cap que despertí una sensació de pau, restem com inestables, més o menys inquiets. Ens cal cercar encara, sabedors que la nostra recerca ja és plaent a Déu. En canvi, si una pau s'instaura en l'ànima, si tenim la impressió de trobar-nos en la veritat, llavors, que cessi la recerca: hem trobat allò que Déu volia de nosaltres. Només cal aprofundir dolçament el pensament o afermar l'actitud. A poc a poc, gràcies als dons de l'Esperit Sant, esdevindrem més aptes per a discernir allò que plau a Déu.

Fins i tot si restem en la incertesa, ens trobem en el bon camí, des del moment que la nostra oració està dominada per la voluntat de respondre a l'espera de Déu. Cerquem a les palpentes, però sempre pacíficament, mentre conversem amb Déu com un fill amb el seu Pare.

Reteniu d'aquesta llarga carta que cadascuna de les vostres oracions ha d'ésser una invenció, una invenció d'amor —entenc invenció en el sentit de descoberta—, una descoberta d'allò que és plaent a Déu. No és pas el record del que fou l'oració de la vigília o la sola coneixença d'una tècnica de pregària, allò que us farà veure el que ha d'ésser l'oració d'avui. Cal que cerqueu àgilment, amb una ànima tota desvetllada, laboriosa, esperançada.

Pare Henri Caffarel

Cent cartes sobre la pregària,
Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

» *In memoriam*

María Victoria Martínez

María Victoria. Mujer buena, fuerte, trabajadora, acogedora, mujer de fe firme y autentica, mujer de paz y comunión, de una humanidad profunda, responsable, muy familiar, ha escrito y dejado una gran historia de; amor, alegría, esperanza, entereza, humildad, generosidad... en especial en su esposo Abel, hijas, nietos y en todos los que la hemos conocido.

Falleció el 26 de marzo de 2020.

Llevamos 49 años en los EMD, Abel y María Victoria han sido responsables del Equipo y del Sector, llevado esta misión con cariño, eficacia, dando gracias a Dios y al Movimiento, que tanto bien nos ha hecho a muchas familias.

Persona con un fondo espiritual grande, servicial siempre dispuesta a ayudarnos a los miembros del Equipo, en la reunión aportando, sabiduría, paz, serenidad, sinceridad, Su capacidad de discernir, para trabajar los temas, para la puesta en común, y algo muy especial, poseía la virtud de mirarnos con los ojos del corazón, a todo el Equipo, siempre mantenía una actitud de paz fruto de su alegría interior, su fidelidad y amistad constante a todos los miembros del Equipo, nos ha enriquecido mucho.

Más de una vez en la oración en común del Equipo, María Victoria decía **¡Dios Padre tu sabes que te amamos!** Este amor en la oración da sentido a todo el conjunto de la reunión y la diviniza porque el sentido divino del ser humano está en su amor a Dios.

María Victoria ha sido una mujer de oración y de acción, con gran sentido de Iglesia en ella ha prestado un gran servicio, en liturgia, asistencia social, catequesis... Tenía una gran devoción y amor a María de Nazaret. Y daba las gracias a la Virgen por ser Patrona de los EMD. El Magnificat siempre lo rezaba con gran sentimiento.

Ha sabido llevar su enfermedad con gran dignidad y fortaleza, con elegante exquisitez preparándose para entrar en el Sí de Dios, y con el sumo amor para no hacer sufrir a los suyos. El ultimo día que les pude llevar la comunión a María Victoria y a Abel (10 de marzo), María Victoria me despidió con una sonrisa, de dolor, pero con paz y

esperanza que denotaba el eminente retorno a Dios Padre. Yo pensé que Mari contemplaba ya un horizonte ilimitado de amor que se abría ante ella. Hasta el último momento mantuvo su serenidad.

Su sonrisa de despedida yo la acogí y la viví como un acto de Resurrección.

Paco Jiménez

Consiliario y equipista del EMD Barcelona 149

Josep Ramón

Esposo de Ramona Cavestany, ha fallecido a causa de un infarto.

Josep y Ramona del equipo Barcelona 120, ya formaban parte de grupo de VETERANOS. Ha sido un matrimonio que podemos decir “DE LOS EQUIPOS”, siempre de los EMD, fueron responsables del sector AL y formaron parte del equipo de pilotos. Su disponibilidad y espíritu de ayuda fueron testimonio constante, así como el amor de su matrimonio.

Descanse en paz.

Enrique Manzanilla i Marisa Blázquez

EMD Barcelona 176

Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm,4)

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

Sebastià Colomer, de l'Equip Rubí 1,
el 21 de març de 2020.

Maria Teresa (Maru) Viada, de l'Equip Barcelona 51,
el 14 d'abril de 2020.

José Ramón, de l'Equip Barcelona 120,
el 26 de juny de 2020.

El projecte *Ecoparròquies* es compromet a assumir “un estil de vida alegrement pobre, senzill, contemplatiu i solidari”, a “reduir la producció de residus i ús de plàstics, optar per energies renovables, apostar per les empreses d’economia social i solidària i les finances ètiques”. També “a afavorir la producció i comercialització de productes agroecològics i de proximitat, utilitzar els transports públics sempre que sigui possible i donar suport a iniciatives que promoguin una nova economia i un nou model de desenvolupament fonamentat en el bé comú i la l’ecologia integral”.

Jo diria que és el moment i és l’oportunitat de repensar el món que volem i quin futur volem per a la nostra societat i el nostre món. La pandèmia ha posat en evidència que des del punt de vista social és prioritari anar cap a una forma de vida més sostenible i amb menys desigualtats. Si no fem res, el món se’n va en orris.

Maria Bargalló

Moltes persones grans pateixen de solitud i aïllament tot i viure a casa seva. Crec que és un factor que hem d’intentar reduir i treballar, i no només els professionals que treballen en aquest col·lectiu, sinó tothom. Crec que la societat hauria de ser més conscient de la situació de vulnerabilitat de les persones més grans i que hauria de posar-hi remei d’alguna manera.

Laura Parramon

La crisi ha fet aflorar fortaleeses i febleses. Podem comptar amb un servei universal de salut i un estat del benestar que aspira a protegir els més febles. També s’ha vist una societat molt poderosa que s’hi ha bolcat. Però s’han evidenciat febleses com la manca de vincles entre els serveis socials i sanitaris, la col·laboració del sistema públic i privat i una manca de formació dels serveis socials. Caldrà revisar el model residencial perquè s’acosti més al que seria continuar vivint a casa i apostar per l’atenció domiciliària.

Carles Campuzano

Els científics fa anys que avisen que si no es redueixen les emissions, la temperatura cada cop serà més elevada. L'última onada de calor de l'any passat va ser a l'octubre i la primera d'enguany, al març. L'estiu és cada vegada més llarg, insostenible.

No veig que una reducció del creixement econòmic i del PIB hauria d'empobrir la raça humana. De reconversions industrials se n'ha hagut de fer moltes al llarg de la història. Pensar que per cuidar el planeta hem d'empobrir la nostra vida és una fal·làcia. El que és una realitat és que empobrint el planeta sí que ens estem empobrint nosaltres.

Montserrat Rué

Segles de crematística han ajudat a convertir el planeta en un lloc trist i inhòspit per a milions de persones. L'emergència climàtica i la creixent desigualtat social representen dues de les conseqüències més nefastes de l'evolució de l'economia basada en la idea del màxim benefici privat a curt termini. Avui en dia és obvi que, si volem fer front amb solvència a aquests grans reptes, és urgent fer un *reset* i recuperar l'*oikonomia* com l'art d'administrar la casa de tots. Fer això significa abandonar la recerca del màxim benefici privat i situar, en el frontispici de l'activitat econòmica, la reproducció de la vida humana, a través de models de producció, distribució i consum respectuosos amb els ecosistemes.

Josep Manel Busqueta

Tria a cura de **Carme Meix**

PAU

“Melodia del sol; argent fi d’olivera;
herba tendra, perfum d’una galta molt fresca.
Mar ratllat de dofins que sospira i espera
sota el vent dels xiprers la blancor de la vela...
Melodia d’amor de l’escuma i la terra;
flama viva del bes de l’aire i de la pedra;
torxes pures, estels, en la infinita vetlla...
Ànima meva, pau, dins l’eternal bellesa.”

Pons Ponç

Trià a cura de ***Carme Meix***

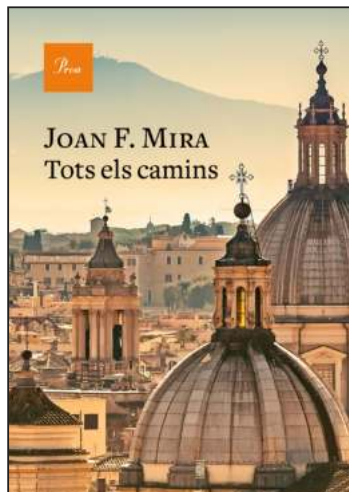
» *Tots els camins,* *de Joan. F. Mira*

Soc una gran admiradora de Joan F. Mira. N'he llegit molts dels llibres i articles que ha publicat, i que mai no et deixen indiferent. Com la seva persona: un savi valencià que defensa la unitat de la llengua catalana. El 2013 va publicar "El tramvia groc", primera part de les seves memòries, els anys d'infantesa. I ara ha publicat la segona part, en què narra la seva vocació religiosa -volia ser sacerdot de l'ordre dels escolapis-, que el va dur tres anys en el noviciat de l'orde, a Iratxe, on va estar tres anys, i, d'allà, al seminari d'Albelda, a prop de Logronyo. Sempre intern i sense haver vist amb prou feines la família! Després, el van enviar a Roma a acabar els estudis a la Universitat Gregoriana. I allà, on va gaudir per primera vegada d'una llibertat desconeguda, es va adonar que se li havia esfumat la vocació religiosa. Això sí va adquirir una gran formació clàssica i humanista que, amb el temps, el va dur a ser catedràtic de grec d'institut.

Ara, Mira es defineix com un vell descregut. No obstant, tot el bagatge cultural que li va donar la seva exigent educació, l'ha convertit en un humanista i un escriptor admirables.

Recomanaria molt que llegíssiu "Borja Papa". El seu coneixement de Roma li va permetre, entre els anys 1992-1993, entrar als arxius vaticans, on va resseguir la vida i obra d'aquest papa valencià. I ens presenta un personatge molt humà, molt renaixentista, que conreava la seva llengua valenciana, ben diferent del monstre que ens ha reportat certa literatura i cinema que en recull, interessadament, la llegenda negra.

Carme Meix

» *Conte del bambú*

Fa molt temps, dos agricultors anaven caminant per un mercat quan es van parar davant el lloc d'un venedor de llavors, sorpresos per unes llavors que mai havien vist.

– Mercader, quines llavors són aquestes?, li va preguntar un d'ells.

– Són llavors de bambú. Vénen d'Orient i són unes llavors molt especials.

– I per què són tan especials?, li va etzibar un dels agricultors al mercader.

– Si us les emporteu i les planteu, sabreu el perquè. Només necessiten aigua i adob.

Així, els agricultors, moguts per la curiositat, van comprar diverses llavors d'aquesta estranya planta anomenada bambú.

Quan van tornar a les seves terres, els agricultors van plantar les llavors i van començar a regar-les i a adobar-les, tal com els havia dit el mercader.

Al cap d'un temps, les plantes no germinaven mentre que la resta dels cultius seguien creixent i donant fruits.

Un dels agricultors li va dir a l'altre:

–Aquell vell mercader ens va enganyar amb les llavors. D'aquestes llavors mai en sortirà res. I va decidir deixar de cuidar-les.

L'altre va decidir seguir conreant les llavors i les regava i adobava quan era necessari.

Seguia passant el temps i les llavors no germinaven.

Fins que un bon dia, quan l'agricultor era a punt de deixar de conrear-les, es va sorprendre en veure que el bambú havia crescut. I no només això, sinó que les plantes van aconseguir una altura de 30 metres en 6 setmanes.

¿Com era possible que el bambú hagués trigat 7 anys a germinar i en només sis setmanes hagués aconseguit tal grandària?

Molt senzill: durant aquests 7 anys d'aparent inactivitat, el bambú estava generant un sofisticat sistema d'arrels que li permetrien sostenir el creixement que tindria la planta.

Tria de **Lourdes Gabarron**

» *Els dos Papes* (*The two Popes*, 2019, Netflix)

Una història fictícia que aprofita un element real per construir un relat cinematogràfic que atrapa i que es cola entre les millors pel·lícules de l'any. El film posa sobre la taula les diferents postures ideològiques de l'Església actual, tradició i progrés, representades pels dos papes Benet i Francesc mentre repassa episodis de la vida de cadascun d'ells, especialment de Bergoglio, que sustenten la seva visió de com ha de ser l'Església.

La història se situa a l'any 2012, quan el cardenal Bergoglio, una mica decebut pel rumb de l'Església, sol·licita el permís del papa Benet per a retirar-se. Tanmateix, el papa Benet convocarà el seu més crític i futur successor a Roma al seu palau d'estiu. Les extenses xerrades per a trobar punts d'unió entre els dos fa que la tensió inicial vagi donant pas a una relació més afable i de profund respecte entre ells.

La vida darrera dels murs del Vaticà que protagonitzen Anthony Hopkins i Jonathan Pryce és una excel·lent oportunitat per a reflexionar sobre la necessitat de l'Església d'acostar-se a la societat i de com mantenir viva una Església amb més de 2000 anys d'història.

Si bé és cert que la pel·lícula està plena de llicències creatives que disten bastant de la realitat i del coneixement del funcionament de la Institució, també ho és que parla sobre grans temes que afecten a l'Església com els abusos sexuals a menors, comissions il·legals, relacions amb grups poc democràtics que també va sent hora d'afrontar perquè com diu el papa Benet XVI, ni ser Papa et converteix en Déu.

Meritxell Plana
EMD Barcelona 195

» *Tweets del Papa Francesc*

El Senyor ens impulsa a recordar, a reparar, a reconstruir i a fer-ho junts, sense oblidar mai als que pateixen. (16-6-2020)

El nostre principi d'unitat és l'Esperit Sant. Ell ens recorda que som fills estimats de Déu: descendeix sobre nosaltres, malgrat les nostres diferències i misèries, per manifestar-nos que tenim un sol Senyor, Jesús, i un sol Pare, i que per això som germans i germanes. (15-6-2020)

La pandèmia de #COVID19 ha posat de manifest que les nostres societats no s'han organitzat prou per fer espai a la gent gran, amb just respecte a la seva dignitat i fragilitat. On no es té cura dels ancians, no hi ha futur per als joves. (15-6-2020)

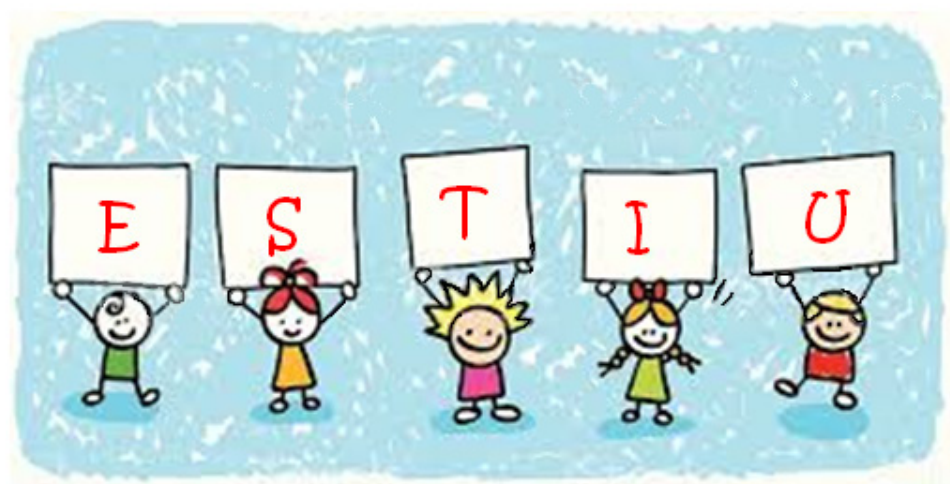
En l'Eucaristia, Jesús es fa proper a nosaltres. No deixem sols als que tenim a prop, als que tenen fam de menjar i de dignitat, als que no tenen feina i lluiten per tirar endavant. Cal una proximitat real, calen autèntiques cadenes de solidaritat. (14-6-2020)

Jesús acull els pecadors i menja amb ells. Això és el que ens passa a nosaltres en cada missa, en cada església: Jesús s'alegra d'acollir-nos a la seva taula, on s'ofereix per nosaltres. (11-6-2020)

No podem tolerar ni tancar els ulls davant de qualsevol tipus de racisme o d'exclusió. Al mateix temps, hem de reconèixer que la violència és autodestructiva i autolesionista. Amb la violència no es guanya res. Preguem per la reconciliació i la pau. (3-6-2020)

L'equip de revista
us desitja molt bon

Ple de joia, diversió, aventures,
descans, compartir i... no us
oblideu de preguntar una mica!

Hola!
Soc la teva revista i
tinc un missatge molt
important per a tu!

Busca'm

a l'interior...